

Ome Bert

Ome Bert is mijn dikste oom.

Misschien is hij zelfs wel de dikste man van Nederland.

Of van Europa.

Of van de wereld.

Toen ik twaalf was, was hij al zo dik, dat wij ons met z'n drieën achter hem konden verstoppert, zonder dat iemand ons zag.

Als je samen met hem de hond uit ging laten, kon je niet naast hem lopen.

Hij nam de hele stoep in beslag.

Als je met hem boodschappen ging doen op een drukke markt, ging iedereen opzij, want iedereen was bang om door hem omvergelopen te worden.

Ome Bert liep altijd alles omver.

Lantarenpalen, volle vuilnisbakken die op de stoeprand stonden, zelfs tramhokjes.

Hij deed het niet expres, dat niet.

Hij keek gewoon niet uit.

Dat krijg je als iedereen altijd voor je opzij gaat.

Dan hoef je zelf niet meer op te letten.

Ome Bert ging al vroeg met pensioen.

Eigenlijk had hij gewoon tot zijn vijftenzestigste door moeten werken, net als iedereen.

Maar hij was buschauffeur en op zijn vijfenvijftigste was hij zo dik geworden dat hij niet meer in de chauffeursstoel paste.

Toen mocht hij stoppen met werken.

Vanaf die dag ging hij elke ochtend om tien uur een sigaar kopen bij de sigarenboer aan de overkant.

Die rookte hij dan op in het portiek, want hij mocht van tante Agaath in huis niet roken.

Ome Bert en tante Agaath woonden in Den Haag, in een bovenwoning aan de Laan van Meerdervoort, vlakbij een druk kruispunt.

Als ome Bert zijn sigaar ging kopen, moest hij dus dat drukke kruispunt oversteken.

Tante Agaath, die wel wist dat hij niet uitkeek als hij overstak, ging dan op het balkon staan.

'Bertus!' riep ze van drie hoog naar beneden. 'Bertus, kijk uit voor die jongen op die fiets!'

Of: 'Bertus, pas op voor die dame op die scootmobiel!'

Of: 'Bertus, pas op, een vuilniswagen!'

Niet dat ze bang was dat ome Bert iets overkwam.

Welnee, ome Bert was stevig genoeg.

Ze maakte zich zorgen over de rest van het verkeer.

Stel je voor dat Bertus een fietser omverliep.

Of een rijdende patatkraam.

Of tram drie naar Loosduinen.

Dat zou me een hoop ellende geven!

Een keer is het misgegaan.

Toen had tante Agaath 's morgens pijn in haar maag en moest even naar de dokter.

Ze zei nog tegen ome Bert: 'Bertus, wacht nou even met die sigaar tot ik terug ben.'

Maar ome Bert kon niet wachten.

Hij moest en zou om tien uur naar de overkant.

Het was die dag heel druk op straat.

Overall stonden mensen.

Ze stonden te wachten op iets wat er nog niet was en wapperden intussen met kleine, rood-wit-blauwe vlaggetjes.

De hele stoep stond vol wapperende mensen, maar ome Bert duwde iedereen gewoon opzij en stak zonder op of om te kijken de straat over.

Precies op dat moment kwam de koningin de hoek om, in haar Gouden Koets met vier grote, zwarte paarden ervoor.

De paarden hadden oogkleppen voor.

Die zagen ome Bert niet.

De koningin had een enorme hoed op, met een soort gordijntje ervoor.

Zij zag ome Bert ook niet.

De motoragenten, die voor de koets uitreden op hun witte motoren, keken alleen of er niet te wild gewapperd werd.

Dus die zagen ook niks.

Boem! Daar lag de Gouden Koets.

Op z'n kant, met koningin en al.

De paarden stond nog overeind maar de koningin lag in een weinig koninklijke houding op het fluweel.

Ze wuifde dapper door, dat wel.

Het eerste wat je leert als koningin is: Blijven wuiven, wat er ook gebeurt.

'Oeps,' zei ome Bert. 'Wat was dat?'

'Dat was de Gouden Koets!' riep iemand.

'Met de koningin erin!' riep een ander.

'Help!' riep weer iemand anders.

Dat was de koningin zelf.

Haar hoed zat vol deuken en het gordijntje dat ervoor hing was losgeraakt.

Ze wuifde nog wel, maar het zag er slap en zielig uit.

'Help!' riep ze nog een keer. 'Ik zak scheef!'

Ome Bert keek om zich heen.

Ze mensen waren opgehouden met wapperen.

Ze keken met open monden en verschrikte ogen naar de omgevallen koets.

'Doe iets!' riep iemand. 'De koningin zakt scheef!'

Toen stroopte ome Bert zijn mouwen op, pakte de koets beet en zette hem voorzichtig overeind.

De paarden hinnikten en de motoragenten namen met ernstige gezichten en koninklijke balpennen de schade op.

De koets helde een ietsepietsje over naar rechts en er was aan de zijkant wat goud vanaf gebladderd, maar daar zag je uit de verte niets van, dus dat schreven ze niet op.

Ze raaptten wel netjes de bladders van de straat en stopten ze vlug in hun broekzakken.

Toen stapten ze weer op hun motorfietsen.

Ome Bert deed het deurtje van de koets open en zette de koningin rechtop.

'Dank u,' zei ze opgelucht. 'Heel vriendelijk van u. Ik geloof dat ik nog nooit van mijn leven zó scheef heb gehangen. Wilt u misschien een lintje?'

'Liever een sigaar,' zei ome Bert.

'Zoals u wilt,' zei de koningin. 'Ik zie hier een sigarenzaak en wij staan nu toch stil. Gaat u mee? Dan koop ik een lekkere sigaar voor u.'

Toen kreeg ome Bert van de koningin de duurste sigaar die er was.

Ze nam er zelf ook een.

De koningin is namelijk dol op sigaren, maar dat mag niemand weten, want een koningin die van sigaren houdt is geen goed voorbeeld voor het volk.

Ze rookten hun sigaren op in het magazijn van de sigarenwinkel, waar niemand het zag.

‘Wat gebeurde er nu eigenlijk precies?’ vroeg de koningin vanachter een dikke rookwolk.
‘Ik liep u omver,’ zei ome Bert. ‘Ik keek niet uit. Iedereen gaat altijd voor mij opzij, vandaar.’
‘Voor mij ook,’ zei ze. ‘Heel vervelend kan dat zijn.’

Ze nam een laatste trekje van haar sigaar.

‘Ik moet gaan,’ zei ze. ‘Het volk staat al weer te wapperen. Dag meneer. Ik vond het erg prettig eindelijk eens iemand te hebben ontmoet die niet voor mij opzij gaat.’

Sindsdien gaat ome Bert voor niets en niemand meer opzij.

Hij hoopt dat hij op die manier ooit nog een keer tegen de koningin aanbotst.

Op straat of in de Bijenkorf.

Op de boulevard van Scheveningen of op de stoep van Paleis Noordeinde.

Met of zonder koets.

En dat ze dan omvalt en hij haar weer overeind zet en dat hij dan weer zo’n dure sigaar van haar krijgt.